

LUITENANT-GENERAAL H. A. SEIJFFARDT

1 Mei 1934, de dag, waarop de Luitenant-Generaal HENDRIK ALEXANDER SEIJFFARDT, Chef van den Generalen Staf, den militairen dienst verlaat, is een dag van zwaar verlies voor de Nederlandsche weermacht. Met hem treedt een hoogstaand man uit het leger, een soldaat in hart en nieren, een chef in de beste beteekenis van het woord.

Op 9 Augustus 1888 werd hij benoemd tot cadet aan de Koninklijke Militaire Academie, met bestemming voor het wapen der artillerie. Na zijn benoeming, op 21 Juli 1892, tot 2e Luitenant diende hij, achtereenvolgens in de verschillende rangen, bij de onbereden en bij de bereden onderdeelen van zijn wapen en bij het militair onderwijs, terwijl hij, na voltooiing van zijn studiën aan de Hoogere Krijgsschool, gedurende vele jaren werkzaam was bij den Generalen Staf. Na op 2 Mei 1928 te zijn benoemd tot Generaal-Majoor, Commandant van de Ie Divisie en daarmee den opperofficiersrang te hebben bereikt, viel hem een jaar daarna de hooge onderscheiding te beurt te worden benoemd tot Chef van den Generalen Staf, terwijl hem als zoodanig op 2 Mei 1930 de hoogst bereikbare rang, die van Luitenant-Generaal, werd verleend. Bij zijn heengaan heeft hij dus gedurende bijna 46 jaar — waarvan 42 als officier — zijn vaderland gediend.

Hoewel het zwaartepunt van de loopbaan van Generaal SEIJFFARDT ontegenzeggelijk ligt in zijn langdurig verblijf bij den Generalen Staf, heeft zijn bijzondere liefde voor de artillerie, het wapen, waarvan hij afkomstig was, hem toch nooit verlaten. Dit wapen is hem dank verschuldigd. Want hij was het, die, na gedurende een jaar bij de Fransche artillerie gedetacheerd te zijn geweest, door woord en geschrift — o.m. een serie artikelen in den *Militairen Spectator* in de jaren 1922-'26 — den stoot heeft gegeven tot het ontstaan van juiste denkbeelden in ons leger omtrent een modern tactisch gebruik van de artillerie, gegrond op de ervaring van den wereldoorlog.

Hij was het ook, die, o.m. als voorzitter van een commissie voor de bewerking van een nieuwe gevechtshandleiding, in meer algemeenen zin de tactiek te onzent in moderne banen wist te leiden. Officieele erkenning van zijn groote verdiensten in dit opzicht vond hij, toen het tweede en laatste deel van de Gevechtshandleiding was voltooid, in zijn benoeming tot Ridder in de Orde van den Nederlandschen Leeuw.

Hoe groot zijn verdiensten als artillerist en als tacticus mogen zijn, het meest is hij toch op den voorgrond getreden door zijn werkzaamheden, in verschillende rangen, bij den Generalen Staf. Door zijn helder verstand, zijn scherp oordeel, zijn eerlijk en rechtschapen karakter en zijn krachtig fysiek vormde hij het type van den waren Stafofficier. Geenszins valt het dan ook te verwonderen, dat hij, bij het heengaan van den Generaal VAN DER PALM in 1929, werd uitverkoren om als Chef van den Generalen Staf op te treden, een functie, welke hij gedurende de laatste vijf jaren van zijn diensttijd heeft vervuld.

Luitenant-Generaal H. A. SEIJFFARDT

Niet gemakkelijk is het, zijn verdiensten als zoodanig naar waarde te schatten en te schetsen. Want, moge in algemeenen zin voor het geheele instituut van den Generalen Staf het woord van VON SCHLIEFFEN gelden: „Viel leisten, wenig hervortreten; mehr sein als scheinen”, voor den Chef geldt zulks wel in het bijzonder. Zijn positie brengt mede, dat de resultaten van zijn arbeid weinig naar buiten uittreden en ook niet voor bespreking in het publiek vatbaar zijn. Slechts zij, die in het werk van den Generalen Staf zijn ingewijd en weten hoe het arbeidsveld van dien Staf in de laatste jaren op schier ongeloofelijke wijze is vergroot, kunnen volledig beseffen, hoe hard daar moet zijn gewerkt in die kamer van den Chef aan 't Lange Voorhout en hoe zwaar de verantwoordelijkheid was, die te dragen viel.

De tijdsomstandigheden zijn voor Generaal SEYFFARDT niet gunstig geweest. Hij is als Chef van den Generalen Staf opgetreden in een tijdvak, waarin de naweeën van den wereldoorlog zich in steeds sterker mate deden

gevoelen, in een tijd van economische crisis, waarin het parool was: „bezuiniging vóór alles”, een parool, waarvan de weermacht op onevenredige wijze den invloed moest ondervinden en waardoor ook de stabiliteit, welke de Generale Staf zoo noodig heeft om vruchtdragend werk te kunnen verrichten, veelal ontbrak. Maar anderzijds in een tijd van groote en verrassende gebeurtenissen in binnenlandsche en buitenlandsche politiek, een roezigen, vreemden tijd vol spanning en donkere dreiging op nationaal en internationaal gebied, waarmede de nog steeds voortdurende bezuinigingen op onze weermacht in schrijnende tegenspraak schijnen te zijn.

Er moeten dus wel vele oogenblikken zijn geweest, waarop het den Generaal SEIJFFARDT moeilijk viel, de verantwoordelijkheid voor het welzijn van de weermacht, die zijn werkkring hem oplegde, te dragen. Doch met moed en steeds met groote opgewektheid heeft hij in alle stormen stand gehouden. En al moge hij veel, wat in zijn oog de weermacht schade deed, wellicht niet hebben kunnen voorkomen, zeker is het — en daarop zal hij steeds met groote voldoening kunnen terugzien — dat hij haar in vele opzichten voor erger heeft weten te behoeden.

Het zal hem, die nog zoo krachtig is naar lichaam en geest, zwaar vallen zijn functie te moeten neerleggen en den werkkring, die hem zoo lief is, voor goed te moeten verlaten. Doch hij kan verzekerd zijn, dat allen, die hem hebben gekend, hem in hoogachting en genegenheid zullen gedenken en ook op zijn verder levenspad zullen blijven volgen. In hoogachting en genegenheid, omdat hij is geweest een waar Chef, een trouw soldaat, bekwaam en eerlijk, die zijn weg steeds recht vooruit koos en nooit kronkelpaden volgde. Maar ook, omdat hij tevens was een goed kameraad, die, niettegenstaande zijn hooge positie, de eenvoud zelve bleef, steeds voor ieder toegankelijk was, die hem noodig had, en zoowel in als buiten dienst om zich wist te scheppen een sfeer van opgeruimdheid, welke allen, die het voorrecht hadden met en onder hem te dienen, het werk licht heeft gemaakt.

MINEURSLIED.

Sedert 1932 bezit het Regiment Genietroepen een nieuw „Mineurslied”, als marsch gecomponeerd door den heer W. VAN ERP, Directeur van de Genie-muziek, welke marsch regelmatig bij parade's en militaire marschen en steeds bij het defileren van de Genietroepen wordt gespeeld.

Tekst en melodie zijn thans gedrukt, waarbij de kapitein der genie H. T. J. M. LOHMEYER een bijpassende kopteekening leverde. Aan alle voor eerste oefening onder de wapenen komende dienstplichtigen van de Genietroepen zal voortaan een exemplaar worden uitgereikt.